

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 124. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094390896/facsimile.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

var et lille bitte væsen, der boede under skallen, et lille dyr under en klokke. Jeg har tumlet om mellem tankskyet. Men det varede ikke ved. Der foregik noget oppe under kraniet. Min hjærne fortættede sig og begyndte at falde ned, jeg mærkede tydelig, den faldt i store, bløde, varme klatter, og det lettede.

Nu er det blevet mere klart, et gråt skarpt lys. Men det er besynderligt, at alt, hvad jeg ser, støder lige op til mig; jeg tør næsten ikke gå for skyerne; de er næppe en tomme over min hattepul, og jeg må dukke mig ned for ikke at få hovedet ind i disse økale, magne klumper.

Andre mennesker er gerne uhyre langt borte, og alligevel løber jeg hvert øjeblik lige på dem, jeg kan ikke længere klare mig i verden.

Værst var det dog en dag, da jeg i ubetænksom hast fór ud af min dør og jog hovedet lige ind i solen. Jeg styrede forfærdet ind igen; mine øjne var fulde af ild, min hjærne var som en flammende esse; jeg vilde gemme mig i mit værelse, men fra vinduerne vækkede solen ind; jeg rullede alle gardinerne ned, men så stod der smalle lysstråler ind som glødende knive, der var endnu frygteligere end det fulde lys, og da jeg gemte mig i kælderen, så sprudede det dybeste mørke ild, uudholdelige lysalle borede sig ind i mine øjne. Derfor holdt jeg mig borte fra dagslyset og borte fra solen, som nu osse er blevet min fjende. Men senere er det blevet mere gråt, og jeg kan igen gå ud.

Og så opdagede jeg mig selv. Jeg så mig lste ængselig af sted på mine tynde, skæve og væklende ben, mens jeg med mine kolde, skælvende hænder tørrede sveden af min stakkels rynkede punde, og kørte suk udgik fra mit indfaldne bryst.

Men det er dog glet andre mennesker værre i det almindelige forfald: de er reducerede til rene brudstykker. Hver dag kommer jeg forbi en vis bunke skidt, hvorfra jeg hører en liderlig latter; ham kender jeg, jeg ser ham ikke, hører kun grinet og kender ham på det – mer er der ikke igen af ham. Eller jeg støder på en arrig udsækkelsestemme, der regelmæssig slår klik, hver gang den når til en bestemt højde; det er en gammel bekendt. I merkningen kan der undertiden komme et par sjøne, der flygtig ser op på